1

6520

מי-שופכין ותקלות.

רח ז״ב 24

נרשם ע״י זלמן זמירין בקרית-חיים ביום
13.5.65 מפי ניסן שלפטר, בן 56 יליד
העיירה אוסצילוג (אוסטילה בפי היהודים) בוולינייה,
יושב 30 שנה בארץ, גר בקרית-חיים, עובד
בנשר - חיפה.

6520 באוסטילה, כמו ביתר עיירות וולינייה
לא היה ביוב ולא בור סופג ליד הבתים
והיו אנשי-העיר שופכים את מי-הניקוי,
הכביסה, הרחצה וכד' אל הרחוב דרך
הדלת או החלון. לפני שפיכת המים
היו מכריזים בקול רם שלש פעמים:
היט זיך! היט זיך! היט זיך! (שמור:
הפחד מפני השופכין. קריאה זאת
היתה מכוונת בעיקרה אל האנשים
העוברים ושבים ברחוב, אולם לשכנים
המסתובבים בכל מקום, שפגיעתם רעה
ואוי לו למי שמי-השופכין אלו ניתכים על
אחד מהם. ומעשה באשה אחת

שכחה להגיד את דברי ההזהרה
בטרם הריקה את עביט השופכין
אל הרחוב. בדיוק באותו רגע עבר
על יד ביתה אחד מה"לאו טובים"
(ניט גוטע — כינוי לשדים) והמים
המלוכלכים והגעולים נשפכו ישר על ראשו.
מיד נשרו כל שערות ראשו של השד.
תארו לכם מראהו של שד בעל קרחת
נוצצת ... כעס השד מאוד על
האשה ואמר לה: — כשם שאת
הקרחת אותי כך יהיו כל ילדיך
שלכי קרחים כמו בצל — „פארך"!
(גלגלת).

ואמנם, נולדו לאשה הזאת
חמשה בנים ובנות וכלם קרחים,
לא רק מכאן ומכאן, אלא גם הצדדים...
מאז קבלה המשפחה הזאת את הכינוי
„די פארכעס" — בעלי הגלגלות.
מי שאיננו מאמין לדברי הסיפור
הלה יכול לפגוש השנים מצאצאיה של
אותה אשה, בין ידם, היושבים אתנו
כיום בחולון והם קרחים גמורים,
אלא שמרה לאות לראשם.